

passere. Her foreligger nu i dette Dieblif en anden Behandling af et Forslag om Forandring i Forretningsordenens Regler, som er den sidste, den afgjørende. De Beslutninger, som vi i dette Dieblif tage, blive gjældende Dele af Forretningsordenen. Der er ikke Tale om nogen senere Behandling i Landsthinget, der vil overhovedet ikke finde nogen yderligere Drøftelse Sted. Det, som vi i dette Dieblif stemme for, bliver Forretningsordenen. Og saa forelægges der i dette Dieblif, altsaa i det yderste Minut, et Forslag, som har en ikke ringe Interesse og er temmelig gennemgribende, og ærede Medlemmer maa sidde her i Salen under denne Forhandling uden nogen Veiledning, fra et Udvalg, der i Forveien kunde have drøftet Sagen. Selv om der under Thingets mündtlige Forhandlinger her i Salen, var langt større Opmærksomhed til Stede, end der desværre i Reglen er, saa vilde jeg dog anse det for at være meget uheldigt, at et Forslag, et vigtigt Forslag, skulde behandles med saa liden Forberedelse, som her er Tilfældet. Jeg gjør disse Bemærkninger, fordi jeg tror, at der er Grund til at henstille til det høie Thing, at det er noget mere iagttagende overfor Overholdelsen af Forretningsordenens Forordninger.

Det Forslag, som her foreligger, er et Forslag af megen Interesse. Det ærede Medlem har lagt Haanden paa et Spørgsmaal, som fortjener den nøieste Overveielse. Den ærede Forslagsstiller har Ret i, at Formerne for Forespørgsler her i Salen ere noget tungvindte, og at der er nogen Anledning til at tage under Overveielse, hvorledes de noget kunne lettes, men det ærede Medlem er her efter min Mening gaaet langt videre, end han i den Henseende skulde kunne stille sig til Formaal. Forslaget her vil medføre, at vi, aldeles uden Forberedelse, i et Møde, hvor vi ere komne til Stede, kunne komme til at staa overfor en indkastet Sag af indgribende Betydning, og som kan finde sin Forhandling paa staaende Fod her i Salen. Om det stemmer med Forretningsgangen andre Steder, har jeg ikke havt Leilighed til at undersøge, det er jeg ogsaa lovlig undskyldt i, da Forslaget først foreligger i dette Dieblif. Men at det vil i en overordentlig ringe Grad stemme med vore tilvante Vaner her til Lands,

at have en saa hurtig Rettsforfølgning, det anser jeg for temmelig givet. Det ærede Medlem vil se, at denne hurtige Fremgangsmaade ikke vil blive Undtagelsen. En Forespørger, som ønsker Et eller Andet gjort til Gjenstand for en Forespørgsel til en Minister og for Forhandling her i Thinget, vil selvfølgelig altid paategne sin Forespørgsel „Begyndelse om hurtigt Fremme“; det vilde jo ligefrem vise Mangel paa Interesse for Sagen, om han ikke ansaa den for tapabel til denne hurtige Behandlingsmaade. Det vil altsaa utvivlsomt blive den faste Regel, at alle Forespørgsler foreligge med denne Baastrift, og altsaa faae Afgang til at foretages og behandles, hvis ellers Ministeren vil modtage dem. (Berg: Naar Thinget tillader det!) Ja, naar Thinget tillader det. Det er netop det, som det ærede Medlem tror at kunne slyde sig ind under, men Praxis her i Salen har tilstrækkelig vist, at Tilladelsen til at fremme Sager paa staaende Fod gaar man saa overordentlig nødig til at negte nogen Forslagsstiller. (Berg: Det vil komme til at gaa ganske anderledes!) Nei, det er netop det, som det dreier sig om, og som jeg er overbevist om, Erfaringen vil vise, at det bliver en staaende Regel, at saadanne Tilladelser ville blive givne. Nu tror jeg, at ærede Medlemmer have et naturligt Krav paa, at være i Forveien bekendte med selve det, der gjøres til Gjenstand for en Forespørgsel. Thi allerede det, at Sagen drages frem og underkastes Behandling paa den Maade, kan have sin store reelle Betydning. Vi vide endvidere, at under Diskussionen om saadanne Sager, have alle andre Medlemmers Anledning til at tage Ordet, og give deres Bidrag til Belysning af Sagen. Men det ville de være affaarne fra i det Dieblif, at det er en Ting, som uden Forberedelse bliver ført ind i Diskussionen. Altsaa, jeg er fuldstændig enig med den ærede Forslagsstiller i, at det er et Spørgsmaal, som vel fortjener en nøiere Overveielse og jeg mener, at det ogsaa maatte kunne findes en Form, som vilde være mere fyldestgjørende end Forretningsordenens nuværende. Men jeg vil i høi Grad tilraade Thinget ikke at give sin Tilslutning til et Forslag, som foreligger i den Grad uforberedt for Thinget som nærværende Forslag.

Da jeg har Ordet, vil jeg kun sige